

Arrest

nr. 143 267 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 augustus 1974 geboren in Suleimaniya, Irak. U bent van Koerdische origine.

U trouwde op 20 augustus 1989 met (B.O.F.). (B.), een rijke man die twintig jaar ouder was dan u, deed u zijn aanzoek toen u nog minderjarig was. U wilde niet trouwen maar aangezien de man welgesteld was, werd u verplicht door uw broers. U woonde in bij uw schoonfamilie en deze controleerde uw leven. U werd beschouwd als bezit van uw man en voelde zich als een slavin.

Op 20 maart 2013 heeft uw man u meegedeeld dat hij van u wenste te scheiden, waarop u het huis diende te verlaten. U wilde eigenlijk niet van de man weg omwille van uw kinderen. Uw broers kregen alimentatiegeld toegestopt en u trok terug in in het ouderlijke huis. Dit lag in de Azadiwijk waar ook uw

beide broers verbleven. Uw broers volgden de religieuze voorschriften en u diende uw hoofd te bedekken en te bidden.

Vijf maanden nadat u uw intrek had genomen in het ouderlijke huis begon u een relatie met (A.), een vriend van uw broer. U vertrouwde uw geheime relatie aan uw nicht toe. Jullie spraken geregeld af in het huis van zijn zus. Op 10 maart 2014 stelde uw jongste broer u echter voor om te trouwen met zijn schoonvader. U weigerde en zei dat u enkel wenste te trouwen met iemand voor wie u zelf had gekozen. Twee dagen later kwam (A.) naar jullie huis om u ten huwelijk te vragen. Uw broers waren dit idee niet genegen en (A.) werd de deur gewezen: u was immers al aan de schoonvader beloofd. Uw broers kwamen u vervolgens confronteren met het feit dat u een relatie had met (A.). Uw broers sloegen u, waardoor u in het ziekenhuis terecht kwam. Het ziekenhuis verwees u door naar een afdeling van de politie die zich bezighoudt met geweld tegen vrouwen. De officier in kwestie stelde voor om een arrestatiebevel op te stellen om uw broers in te rekenen. Onder druk van uw moeder zag u af van uw klacht. U keerde terug naar het huis in de Azadi wijk. Twee dagen na uw terugkeer duwde een van uw broers een pistool tegen uw hoofd: u mocht niet meer tegenstribbelen wat betreft het geplande huwelijk met de schoonvader. U lichtte (A.) in over het dreigement en jullie planden jullie vlucht. Jullie spraken af om op 28 maart 2014 naar het huis van de zus van (A.) te gaan en van daaruit naar Bagdad te reizen en zo verder tot in Libanon.

Op 28 maart 2014 vertrok u uit de ouderlijke woning en ging naar het huis van de zus van (A.) in Kani Kurde. Nadat uw vlucht ontdekt was, werd uw nicht geslagen door uw broers. Ze dwongen haar te vertellen waar u naartoe was gegaan. Uw nicht biechtte alles wat ze wist op. Een dag later, op 29 maart 2014, belden er mensen aan bij het huis van de zus van (A.). Uw broers en ooms stonden gewapend voor de deur. De zus van (A.) alarmeerde de politie. Deze namen uw broers mee, maar ze wilden u eerst zien. Jullie gingen allemaal naar het politiebureau. U en (A.) verbleven vrijwillig een nacht op het politiekantoor. Ook uw broers werden op het politiekantoor vastgehouden. Op 30 maart 2014 verliet u het politiebureau en ging u met de schoonbroer van (A.) naar Erbil. Jullie reisden verder naar Zakho en vervolgens naar Turkije. De schoonbroer bleef tot in Istanbul bij u en u reisde verder aan boord van een vrachtwagen naar België. U arriveerde in België op 6 april 2014 en verklaarde zich vluchteling op 7 april 2014.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs en een originele huwelijksakte neer. U legt tevens een kopie van een klacht in verband met feit dat broers u wilden uithuwelijken aan de schoonvader, een kopie van de aangifte van u en (A.) naar aanleiding van de aanval van uw broers op het huis van de zus van (A.) en documenten in verband met de medische toestand van uw zoon neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Zo dient de aandacht te worden getrokken op een aantal merkwaardige vaststellingen in uw relaas die de geloofwaardigheid van het geheel ernstig ondermijnen. Vooreerst is het merkwaardig dat u, die toch beoogde te vluchten samen met (A.), uiteindelijk alleen vertrokken bent en geen idee heeft waar (A.) momenteel verblijft. Jullie wensten immers het land te verlaten omdat uw broers wilden dat u in het huwelijk trad met de schoonvader van uw broer. U zou op 28 maart 2014 het huis verlaten hebben en uw minnaar bij zijn zus thuis ontmoeten om van daaruit verder te reizen naar Bagdad en Libanon. Jullie hadden met andere woorden een concreet en gedetailleerd plan uitgewerkt om samen het land te verlaten (CGVS p.18). (A.) had zich reeds geïnformeerd hoeveel hij diende te betalen voor uw paspoort en hij zou iemand regelen om de zaak in handen te nemen (CGVS p.18). Zelfs de datum van vertrek lag al vast, namelijk 28 maart 2014 (CGVS p.18). Aangezien uw broers op 29 maart gearresteerd werden door de politie en bovendien gedurende enkele dagen in detentie gehouden werden, was dit de uitgelezen kans om samen te vertrekken en jullie plannen te realiseren. Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie op dat uitgelezen moment besloten hebben jullie wegen te scheiden, wat hoogst merkwaardig is. U bleef die nacht in het politiekantoor slapen en (A.) vertrok naar een voor u onbekende bestemming. Het is opmerkelijk dat u en (A.) elkaar op 29 maart voor het laatst gesproken hebben en de plannen niet ten uitvoer gebracht hadden zoals voorzien (CGVS p.10). U gevraagd wat het plan van (A.) was op het moment dat hij het politiebureau en u verliet, moest u vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven. U wist het niet, hij zou u niet gezegd hebben waar hij naartoe ging, zo zegt u. Hij ging weg met de woorden dat hij later iets van u wilde horen en hij u in de toekomst zou proberen terug te vinden, zo zegt u (CGVS p.10). Dat jullie niet besloten om samen te vertrekken, is gegeven de omstandigheden weinig geloofwaardig. Dat jullie bovendien op het moment dat jullie afscheid namen elkaar niet

informeerden over jullie plannen, dat jullie (die gebruik maken van mobiele telefonie en e-mail) later op geen enkele manier contact hielden nadat jullie wegen zich scheidden en u in de verste verte niet op de hoogte bent van waar (A.) zich momenteel bevindt of van het lot dat (A.) te beurt is gevallen, is niet aannemelijk en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen.

U geconfronteerd met het mislopen van deze uitgelezen kans om met (A.) te vertrekken, haalde aan dat de zus van (A.) en haar man jullie dit afgeraden hebben: het zou te gevaarlijk zijn en jullie wegen dienden zich te scheiden. Ze ging ervan uit dat als uw broers te weten zouden komen dat jullie samen vertrokken waren, ze misschien (A.) zouden zoeken en hem vermoorden. Afgezien van het feit dat dit scenario integendeel precies kon vermeden worden door (A.) wél te helpen het land te ontvluchten, is het zeer merkwaardig dat ze dan u en niet hem het land uitloodsten, aangezien ook hij gevaar liep. U vermoedde dat de zussen onvoldoende geld hadden om jullie beiden te laten vluchten (CGVS p.20). In dit opzicht is het ongeloofwaardig dat de familie van (A.) om en bij de 12.000 dollar neertelt om u in veiligheid te brengen en het land uit te loodsen terwijl ze dit niet voor hun eigen broer kunnen betalen (CGVS p.20, p.21). U stelt dat u uit een arme familie afkomstig was, geen geld had en slechts een aantal sieraden bezat om uw reis te bekostigen. Deze verklaring voorziet niet in een aannemelijke uitleg om te verklaren waarom de familie van (A.) 12.000 dollar neertelt voor u en niet voor hun broer die zoals hierboven aangegeven eveneens gevaar liep (CGVS p.21). U geconfronteerd met deze bedenking beargumenteerde dat de relatie met (A.) u in de problemen had gebracht en uw broers u wilden vermoorden. U meende dat ze (A.) wel gerust zouden laten als ze u niet vonden. Dit klemt echter met uw verklaring dat u zelfs het adres van (A.) niet mocht weten. (J.), de schoonbroer, ging er immers van uit dat wanneer uw broers u zouden terugvinden, u onder martelingen het adres van (A.) zou verraden (CGVS p.10). Voorgaande impliceert dat de familie van (A.) wel degelijk voor het leven van (A.) vreesde.

Verder stelt u dat de schoonbroer van (A.) u van Erbil naar Zakho en zo tot in Istanbul vergezeld zou hebben, waarna hij een smokkelaar vond, deze man ongeveer 12.000 dollar betaalde en u vervolgens op een vrachtwagen zette. U gevraagd naar de naam van de schoonbroer kwam u niet verder dan zijn voornaam 'J.' te noemen. Zijn volledige naam was u onbekend. Ook dit is merkwaardig (CGVS p.9).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na uw vertrek uit het land geen rechtstreeks contact meer gehad heeft met (J.), met zijn zus of met iemand anders uit Irak (CGVS p.10). U stelde dat ze hun telefoon niet meer opnamen. Ook dit is merkwaardig. Men zou nochtans verwachten dat deze mensen, aangezien ze toch veel geld voor uw reis hebben willen betalen en u duidelijk ter wille zijn, willen weten of u veilig en wel bent aangekomen. U had via vrienden vernomen dat de familie van (A.) uit Suleimaniyah zou vertrokken zijn omwille van een vrees gelinkt aan uw broers (CGVS p.10). Dat u alle contact met vrijwel iedereen die u een begin van info over (A.) of zijn familie kan verschaffen bent verloren, is weinig geloofwaardig en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Verder verklaarde u dat uw broers op de hoogte waren gekomen van uw relatie met (A.) toen deze laatste u ten huwelijk kwam vragen. Naar aanleiding van dit gegeven sloegen uw broers u zo erg dat u in het ziekenhuis belandde (CGVS p.16). Het personeel van het ziekenhuis verwees u door naar de dienst van de politie die belast is met zaken van huiselijk geweld, waar u alles verklaarde en klacht indiende tegen uw broers (CGVS p.16, p.12). Ondanks het feit dat ze u lichamelijke verwondingen toegebracht hadden, zag u af van verdere stappen tegen uw broers (CGVS p.17). Uw moeder overhaalde u met de woorden dat uw broers misschien gestraft zouden worden indien u de opdracht gaf hen te laten arresteren en zij u daarom misschien zouden vermoorden (CGVS p.12). U ondernam niets en ging gewoon terug naar huis. Moest u daadwerkelijk vrezen vermoord te worden door uw broers is het niet aannemelijk dat u gewoon terugkeerde naar huis. U kon nergens anders heen, zo zegt u. U was echter wel op de hoogte van opvangcentra in Suleimaniyah. Het lijkt dan ook logisch dat u zich tot een van dergelijke crisiscentra wendde om bescherming te zoeken. U gevraagd waarom u dit niet gedaan had, verklaarde dat er geen garantie was dat u daar kon blijven aangezien uw broers u probeerden te vermoorden (CGVS p.17). Dit in gedachten genomen is het dan wel merkwaardig dat u er voor kiest om terug naar huis te gaan, hetzelfde huis waar uw broers eveneens woonachtig waren. Twee dagen na uw terugkeer naar huis hield uw broer vervolgens een pistool tegen uw hoofd en dreigde ermee u te vermoorden als u zich nog zou verzetten tegen het huwelijk met zijn schoonvader (CGVS p.17). Ondanks het feit dat er reeds een dossier was tegen uw broers, bent u niet terug naar de politie gegaan om klacht tegen hen in te dienen en de gerechtelijke procedure die tot zijn arrestatie had kunnen leiden wederom op te starten. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u, ondanks het feit dat uw broers op de hoogte waren van uw relatie met (A.), er in slaagde nog telefonisch contact met (A.) te onderhouden. U verklaarde een klein telefoontje met sim-kaart gekregen te hebben waarmee u contact opnam met (A.) (CGVS p.17). Aangezien uw broers op de hoogte waren van uw relatie met (A.) en zij dit blijkbaar bijzonder ernstig namen, mag er verwacht worden dat ze alles in het werk stelden om elk contact tussen jullie beiden te

verhinderen. Dat u in deze context kon beschikken over een klein telefoontje om (A.) mee te bellen, is dan ook ongeloofwaardig.

Bovenstaande opmerkingen roepen ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De klacht die u naar aanleiding van de dreigementen en de slagen van uw broer zou ingediend hebben, betreft een kopie waarvan de bewijswaarde gering is aangezien kopies gemakkelijk vervalst kunnen worden. Inhoudelijk kan er vastgesteld worden dat u verklaarde de klacht ingediend te hebben op 15 maart 2014 terwijl er op het document staat dat dit 18 maart is (CGVS p.11). Wat dit document betreft is het overigens opmerkelijk dat u stelt dat u dit stuk heeft ontvangen van de politieofficier van het bureau waarbij u klacht bent gaan indienen, die het u per mail zou hebben toegestuurd (CGVS p.11). Vreemd genoeg maakt het door u voorgelegde afschrift van de e-mail melding van het e-mailadres barzan(underscore)akurda@yahoo.com, dat toebehoort aan Barzan Ahmad Kurda, een politicus en vooraanstaand PUK-lid. Dat een contactpersoon van u blijkbaar een zeer belangrijke functie bekleedt in uw thuisstad, roept twijfels op bij uw beweringen omtrent uw profiel als kwetsbare vrouw die al jaren van discriminatie en onderdrukking te lijden heeft. Ondanks het feit dat u meerdere dagen in het ziekenhuis doorbracht, kan u bovendien geen medische documenten voorleggen (CGVS p.16). Het attest dat u indiende werd op 11 mei 2014 opgesteld nadat u reeds het land verlaten had. Ook dit is overigens een kopie en heeft enkel bewijswaarde als het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. De medische documenten in verband met uw zoon werpen geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Met uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte bevestigt u uw identiteit en uw burgerlijke stand, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Suleimaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op

de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij haar feitenrelaas "wenst aan te vullen en deels te wijzigen" omdat zij uit schaamte eerder de waarheid niet durfde te vertellen. Zij stelt een tijd bij A. te hebben verbleven en door hem gedurende een zestal maanden tegen betaling te zijn geprostitueerd aan andere mannen. Hij liet hiervan clandestien foto's nemen om haar te chanteren. Verzoekster wist hem echter zo ver te krijgen dat hij haar hielp ontsnappen door te dreigen dat zij aan haar broers zou vertellen wat A. had gedaan. De rol van A. is dus dubbel, verzoekster legde er slechts half juiste verklaringen over af en het is om deze reden dat zij niet samen met A. het land verliet en dat zij geen contact meer met hem onderhield.

2.1.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij ziet in dat haar verklaringen over A. hiaten vertonen doch stelt dat hiervoor een goede reden aan te halen is. Zij herhaalt dat zij maar de halve waarheid vertelde over A. Deze man, op wie zij verliefd was, bleek andere bedoelingen met haar te hebben, exploiteerde haar seksueel gedurende een aantal maanden en chanteerde haar met foto's. Het is dus logisch dat zij niet samen met A. vluchtte en dat de familie van A. betaalde voor haar vlucht. Zij had immers gedreigd om alles aan haar broers te vertellen met gevaar voor eigen leven. Nadien nam zij dus ook geen contact op met A. Hoe dan ook kwam verzoekster spontaan met deze nieuwe verklaring, hetgeen haar niet ten kwade mag worden geduid. Zij schaamde zich en had nooit de moed om hierover te praten.

Verzoekster wijst op de Koerdische familiale context. Een klacht zou op langere termijn enkel tot meer ellende hebben geleid. Na het tweede incident werd het voor verzoekster duidelijker dat zij voor een gevaarlijke situatie stond.

Dat kopieën manipuleerbaar zijn, volstaat volgens verzoekster niet om aan te tonen dat de kopie ook daadwerkelijk werd gemanipuleerd. Inzake de datum van de klacht ontstond er verwarring. Zij werd in het ziekenhuis opgenomen op 15 maart 2014 en de klacht werd ingediend bij haar ontslag op 18 maart 2014. Dat zij de klacht ontving van een hooggeplaatst persoon betekent niet dat zij deze persoon kent of diens bescherming geniet. Documenten worden wel vaker aan zulke personen bezorgd in de hoop dat zij hulp bieden omdat zij over de geschikte kanalen beschikken. Alleszins trachtte verzoekster haar relaas naar best vermogen te documenteren. Dit is niet perfect gelukt doch een aanzet is gegeven.

2.1.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van "de Conventie van Genève". Het CGVS had haar de vluchtelingenstatus moeten toekennen indien correct toepassing zou zijn gemaakt van voormelde Conventie.

2.1.4. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt afkomstig te zijn van een land dat of regio die te catalogeren valt onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zij is afkomstig van het KRG-gebied in Noord-Irak. Het valt op hoezeer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zich in bochten wringt en eufemistisch taalgebruik hanteert. Men zou bijna moeten gaan geloven dat Noord-Irak de hemel op aarde is. Dit is niet ernstig nu de regio blootstaat aan nieuwe uitdagingen zoals de instroom van tienduizenden Syrische vluchtelingen. Het CGVS geeft zelf toe dat Turkse raids in het gebied slechts een beperkt aantal burgerdoden tot gevolg heeft, gegeven dat niettemin zorgwekkend is. Volgens verzoekster is het evident dat Irak valt onder artikel 48/4, § 2, c). Zij zal overigens wellicht in Bagdad toekomen bij terugkeer, zodat zij door gevaarlijk gebied zal moeten reizen. Het CGVS weet dat Noord-Irak een levensgevaarlijke regio is.

2.2. Verweerder legt op 13 maart 2015 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, met name de COI Focus van 25 januari 2015 inzake de veiligheidssituatie in Noord-Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Verweerder stelt dat uit deze update blijkt dat de veiligheidssituatie in de regio in Noord-Irak onder het formele bestuur van de KRG niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.4. Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift stelt dat zij het feitenrelaas "*wenst aan te vullen en deels te wijzigen*", waar zij in dit kader poneert dat zij maandenlang zou hebben verbleven bij en zou zijn geprostitueerd, geëxploiteerd en gechanteed door A. alvorens zij door hem te bedreigen het land kon verlaten en waar zij betoogt dat het omwille van deze feiten logisch is dat zij niet samen met A. het land verliet, dat haar reis door diens familie werd betaald en dat zij geen contact meer met hem onderhield, dient te worden vastgesteld dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster maakte van dit alles immers nooit eerder enige melding.

De uitleg dat zij zich schaamde kan geenszins volstaan om te verklaren waarom zij deze feiten nooit eerder heeft vermeld. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties

coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster werd in de loop van haar asielprocedure bovendien herhaaldelijk uitdrukkelijk gewezen op de voormelde, op haar rustende medewerkingsplicht. Zo werd er bij het invullen van de vragenlijst expliciet op gewezen dat zij steeds de waarheid moest vertellen en werd erop gewezen dat het afleggen van valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kon hebben dat haar asielaanvraag zou worden verworpen (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.1). Ook bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd er duidelijk op gewezen dat het zeer belangrijk was dat verzoekster de waarheid zou vertellen en dat zij goed zou meewerken om de nodige informatie te verstrekken. Tevens werd hierbij aangegeven dat alles wat zij vertelde op een vertrouwelijke manier zou worden behandeld (administratief dossier, stuk 6, p.2). Derhalve kon van verzoekster worden verwacht dat zij de in het verzoekschrift aangevoerde feiten, indien zij zouden berusten op de waarheid, eerder spontaan zou hebben vermeld. Minstens kon worden verwacht dat zij deze zou hebben vermeld wanneer haar bij het CGVS meermaals en uitdrukkelijk werd gevraagd waarom zij verkoos om niet samen met A. het land te verlaten en waarom diens familie wel voor haar reis betaalde doch niet voor de reis van A. (*ibid.*, p.20-21). Verzoekster verklaarde aan het einde van het gehoor bij het CGVS, wanneer zij de kans kreeg om bijkomende opmerkingen te formuleren, bovendien: *"Ik heb vandaag alles nr waarheid verteld en god weet dat ik gn info heb gelogen (...) mss bent u gelovig of niet, ik zweer bij alle religies dat ik niet gelogen heb (...)"* (*ibid.*, p.21).

De geloofwaardigheid van de in het verzoekschrift aangehaalde feiten wordt daarenboven nog verder ondermijnd doordat deze geheel niet kunnen worden gerijmd met verzoeksters eerdere verklaringen. Zo verklaarde zij over A.: *"ik mis hem heel erg en maak me zorgen"* (*ibid.*, p.11). Tevens verklaarde zij, gevraagd om deze persoon te omschrijven: *"Hij is een aardige man, hij kan niet liegen, niet onrechtvaardigheid accepteren hij heeft veel liefde vr de mensen en vr mij, veel tederheid, als ik zei dat ik pijn had, dan toonde hij zijn sympathie en goed karakter meteen aan om mij te helpen"*. Verder gaf zij aan nog een foto van A. te bewaren (*ibid.*, p.14). Voorts gaf zij nog herhaald en uitdrukkelijk aan dat zij van elkaar hielden en stelde zij zelfs nadat hun relatie werd ontdekt nog contact met hem te hebben gehouden omdat zij van hem hield (*ibid.*, p.15-18). Bovendien omschreef zij haar relatie met A. als *"liefde en een eerlijke relatie"* (*ibid.*, p.20). Indien verzoekster werkelijk door A. het slachtoffer zou zijn geworden van maandenlange seksuele exploitatie en chantage, is het geheel niet geloofwaardig dat zij zich tijdens het gehoor bij het CGVS dermate liefdevol over deze persoon zou hebben uitgelaten.

Dient verder te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoekster, indien de nieuw aangevoerde feiten zouden berusten op de waarheid, bij het CGVS zou verzinnen dat zij en A. planden om samen het land te verlaten en om een nieuw leven te beginnen en te gaan werken en wonen in Libanon (*ibid.*, p.18).

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster in het verzoekschrift niet de minste verdere duiding geeft omtrent de wijze waarop de nieuw aangevoerde problemen zich zouden verhouden met het asielrelaas dat zij bij het CGVS te berde bracht. Zo preciseert zij niet hoe zij zes maanden bij A. zou hebben kunnen verblijven ondanks de bijzonder strikte controle waaraan haar broers haar onderwierpen en ondanks dat het volgens de normen en cultuur in haar regio nooit wordt geaccepteerd dat een vrouw ergens anders overnacht met een onbekende (*ibid.*, p.20). Te meer daar zij in de vragenlijst van het CGVS verklaarde dat zij en A. slechts vijf maanden een relatie zouden hebben gehad, duidt zij evenmin wanneer zij gedurende zes maanden bij A. zou hebben verbleven of hoe deze periode en de in deze periode en met deze persoon ondervonden problemen zich zouden situeren ten aanzien of in het kader van het asielrelaas dat zij eerder uiteenzette. Het is niet ernstig om in het verzoekschrift plots geheel nieuwe problemen aan te voeren en te poneren dat deze een verklaring bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zonder ter zake de nodige bijkomende duiding te geven.

Verzoekster voert voor het overige geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar wordt gemotiveerd:

"Vooreerst is het merkwaardig dat u, die toch beoogde te vluchten samen met (A.), uiteindelijk alleen vertrokken bent en geen idee heeft waar (A.) momenteel verblijft. Jullie wensten immers het land te verlaten omdat uw broers wilden dat u in het huwelijk trad met de schoonvader van uw broer. U zou op 28 maart 2014 het huis verlaten hebben en uw minnaar bij zijn zus thuis ontmoeten om van daaruit

verder te reizen naar Bagdad en Libanon. Jullie hadden met andere woorden een concreet en gedetailleerd plan uitgewerkt om samen het land te verlaten (CGVS p.18). (A.) had zich reeds geïnformeerd hoeveel hij diende te betalen voor uw paspoort en hij zou iemand regelen om de zaak in handen te nemen (CGVS p.18). Zelfs de datum van vertrek lag al vast, namelijk 28 maart 2014 (CGVS p.18). Aangezien uw broers op 29 maart gearresteerd werden door de politie en bovendien gedurende enkele dagen in detentie gehouden werden, was dit de uitgelezen kans om samen te vertrekken en jullie plannen te realiseren. Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie op dat uitgelezen moment besloten hebben jullie wegen te scheiden, wat hoogst merkwaardig is. U bleef die nacht in het politiekantoor slapen en (A.) vertrok naar een voor u onbekende bestemming. Het is opmerkelijk dat u en (A.) elkaar op 29 maart voor het laatst gesproken hebben en de plannen niet ten uitvoer gebracht hadden zoals voorzien (CGVS p.10). U gevraagd wat het plan van (A.) was op het moment dat hij het politiebureau en u verliet, moest u vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven. U wist het niet, hij zou u niet gezegd hebben waar hij naartoe ging, zo zegt u. Hij ging weg met de woorden dat hij later iets van u wilde horen en hij u in de toekomst zou proberen terug te vinden, zo zegt u (CGVS p.10). Dat jullie niet besloten om samen te vertrekken, is gegeven de omstandigheden weinig geloofwaardig. Dat jullie bovendien op het moment dat jullie afscheid namen elkaar niet informeerden over jullie plannen, dat jullie (die gebruik maken van mobiele telefonie en e-mail) later op geen enkele manier contact hielden nadat jullie wegen zich scheidden en u in de verste verte niet op de hoogte bent van waar (A.) zich momenteel bevindt of van het lot dat (A.) te beurt is gevallen, is niet aannemelijk en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen.

U geconfronteerd met het mislopen van deze uitgelezen kans om met (A.) te vertrekken, haalde aan dat de zus van (A.) en haar man jullie dit afgeraden hebben: het zou te gevaarlijk zijn en jullie wegen dienden zich te scheiden. Ze ging ervan uit dat als uw broers te weten zouden komen dat jullie samen vertrokken waren, ze misschien (A.) zouden zoeken en hem vermoorden. Afgezien van het feit dat dit scenario integendeel precies kon vermeden worden door (A.) wél te helpen het land te ontvluchten, is het zeer merkwaardig dat ze dan u en niet hem het land uitloodsten, aangezien ook hij gevaar liep. U vermoedde dat de zussen onvoldoende geld hadden om jullie beiden te laten vluchten (CGVS p.20). In dit opzicht is het ongeloofwaardig dat de familie van (A.) om en bij de 12.000 dollar neertelt om u in veiligheid te brengen en het land uit te loodsen terwijl ze dit niet voor hun eigen broer kunnen betalen (CGVS p.20, p.21). U stelt dat u uit een arme familie afkomstig was, geen geld had en slechts een aantal sieraden bezat om uw reis te bekostigen. Deze verklaring voorziet niet in een aannemelijke uitleg om te verklaren waarom de familie van (A.) 12.000 dollar neertelt voor u en niet voor hun broer die zoals hierboven aangegeven eveneens gevaar liep (CGVS p.21). U geconfronteerd met deze bedenking beargumenteerde dat de relatie met (A.) u in de problemen had gebracht en uw broers u wilden vermoorden. U meende dat ze (A.) wel gerust zouden laten als ze u niet vonden. Dit klemmt echter met uw verklaring dat u zelfs het adres van (A.) niet mocht weten. (J.), de schoonbroer, ging er immers van uit dat wanneer uw broers u zouden terugvinden, u onder martelingen het adres van (A.) zou verraden (CGVS p.10). Voorgaande impliceert dat de familie van (A.) wel degelijk voor het leven van (A.) vreesde.

Verder stelt u dat de schoonbroer van (A.) u van Erbil naar Zakho en zo tot in Istanbul vergezeld zou hebben, waarna hij een smokkelaar vond, deze man ongeveer 12.000 dollar betaalde en u vervolgens op een vrachtwagen zette. U gevraagd naar de naam van de schoonbroer kwam u niet verder dan zijn voornaam 'J.' te noemen. Zijn volledige naam was u onbekend. Ook dit is merkwaardig (CGVS p.9).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na uw vertrek uit het land geen rechtstreeks contact meer gehad heeft met (J.), met zijn zus of met iemand anders uit Irak (CGVS p.10). U stelde dat ze hun telefoon niet meer opnamen. Ook dit is merkwaardig. Men zou nochtans verwachten dat deze mensen, aangezien ze toch veel geld voor uw reis hebben willen betalen en u duidelijk ter wille zijn, willen weten of u veilig en wel bent aangekomen. U had via vrienden vernomen dat de familie van (A.) uit Suleimaniyah zou vertrokken zijn omwille van een vrees gelinkt aan uw broers (CGVS p.10). Dat u alle contact met vrijwel iedereen die u een begin van info over (A.) of zijn familie kan verschaffen bent verloren, is weinig geloofwaardig en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Verder verklaarde u dat uw broers op de hoogte waren gekomen van uw relatie met (A.) toen deze laatste u ten huwelijk kwam vragen. Naar aanleiding van dit gegeven sloegen uw broers u zo erg dat u in het ziekenhuis belandde (CGVS p.16). Het personeel van het ziekenhuis verwees u door naar de dienst van de politie die belast is met zaken van huiselijk geweld, waar u alles verklaarde en klacht indiende tegen uw broers (CGVS p.16, p.12). Ondanks het feit dat ze u lichamelijke verwondingen toegebracht hadden, zag u af van verdere stappen tegen uw broers (CGVS p.17). Uw moeder overhaalde u met de woorden dat uw broers misschien gestraft zouden worden indien u de opdracht gaf hen te laten arresteren en zij u daarom misschien zouden vermoorden (CGVS p.12). U ondernam niets en ging gewoon terug naar huis. Moest u daadwerkelijk vrezen vermoord te worden door uw broers is het niet aannemelijk dat u gewoon terugkeerde naar huis. U kon nergens anders heen, zo zegt u. U was

echter wel op de hoogte van opvangcentra in Suleimaniyah. Het lijkt dan ook logisch dat u zich tot een van dergelijke crisiscentra wendde om bescherming te zoeken. U gevraagd waarom u dit niet gedaan had, verklaarde dat er geen garantie was dat u daar kon blijven aangezien uw broers u probeerden te vermoorden (CGVS p.17). Dit in gedachten genomen is het dan wel merkwaardig dat u er voor kiest om terug naar huis te gaan, hetzelfde huis waar uw broers eveneens woonachtig waren.

(...)

Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u, ondanks het feit dat uw broers op de hoogte waren van uw relatie met (A.), er in slaagde nog telefonisch contact met (A.) te onderhouden. U verklaarde een klein telefoontje met sim-kaart gekregen te hebben waarmee u contact opnam met (A.) (CGVS p.17). Aangezien uw broers op de hoogte waren van uw relatie met (A.) en zij dit blijkbaar bijzonder ernstig namen, mag er verwacht worden dat ze alles in het werk stelden om elk contact tussen jullie beiden te verhinderen. Dat u in deze context kon beschikken over een klein telefoontje om (A.) mee te bellen, is dan ook ongeloofwaardig."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden asielrelaas. Kritiek op het overtollige motief dat zij naliet zich ten tweeden male tot de politie te wenden kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (administratief dossier, stuk 12: documenten).

De politionele documenten worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht vastgesteld dat de datum van de klacht, 18 maart 2014, niet overeenstemt met verzoeksters gezegden. Verzoekster gaf, wanneer werd gevraagd wanneer zij klacht indiende, immers duidelijk aan dat zij klacht indiende op 15 maart 2014. Zij verklaarde in dit kader: "Op 15 maart 2014, ik werd vanuit het ziekenhuis nr die instantie verwezen om er aangifte te doen" (administratief dossier, stuk 6, p.11). Verzoekster tracht dit ten onrechte af te doen als een misverstand. Haar voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancering die zij hieraan *post factum* tracht aan te brengen. Hoe dan ook dienen zulke documenten, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, te worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De overige neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster argumenteert inzake de veiligheidssituatie in Noord-Irak doch zij brengt niet het minste begin van informatie bij ter staving van dit betoog en toont niet aan dat de situatie in haar regio van herkomst, het KRG-gebied in het Noorden van Irak, zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie zoals opgenomen in de map landeninformatie in het administratief dossier (stuk 13) en uit de update van deze informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster in het gebied in Noord-Irak onder de formele controle van de KRG niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormeld wetsartikel. Deze regio bleef blijkens deze informatie grotendeels vrij van geweld. De gevechten met IS situeren zich buiten deze regio en in Centraal-Irak en hebben een zeer beperkte invloed op de

veiligheidssituatie in Noord-Irak. Ook het terreurgeweld en het aantal slachtoffers van dit geweld is in Noord-Irak beperkt. Verder hebben noch de spanningen met de Centraal-Iraakse regering noch de influx van vluchtelingen en IDP's een significante impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Dat er in het verleden bij sporadische en doelgerichte acties door het Iraanse en Turkse leger tegen de PJAK en PKK een beperkt aantal burgerslachtoffers viel in gedeelten van Noord-Irak, kan, te meer gelet op de in 2013 en 2014 nageleefde wapenstilstand en het vredesproces tussen de betrokken partijen (rechtsplegingsdossier, stuk 8), niet volstaan om aan te tonen dat de situatie in het KRG-gebied in Noord-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan bovendien niet worden gevolgd in het betoog dat zij, om naar haar regio van herkomst terug te keren, "*wellicht*" zou dienen te landen in Bagdad en door gevaarlijk gebied zou moeten reizen. Uit de informatie die verweerder bij de nota met opmerkingen voegt blijkt immers dat de internationale luchthaven van Suleimaniya, waar verzoekster van afkomstig is, op regelmatige wijze wordt bediend door rechtstreekse vluchten uit diverse landen (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage). Derhalve toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS